

Colevalenza 2019

„Lidé, kteří milují Pannu Marii, vyzařují nejvíc světla.“ (kardinál E. Simoni)

Také letos se poslední červnový týden konalo duchovní cvičení formou večeřadla pro kněze patřící do Mariánského kněžského hnutí v italském městečku Colevalenza, kde se nachází poutní dům a svatyně Milosrdné lásky.

Účast na těchto duchovních cvičeních je vskutku jedinečná zkušenost, protože tam Panna Maria přislíbila svoji osobní přítomnost, tak jako ve večeřadle během Letnic:

„Přišli jste sem nahoru s tolika starostmi, poznamenání mnohými utrpeními a také stísněni tak lidskou malomyslností. Vstoupili jste sem s otázkou v srdci, co nového vám řekne v tomto roce vaše nebeská Matka. Přemilí synové, hleďte na mé Neposkvrněné Srdce a duch radosti a útěchy sestoupí na vás. Jsem vaše Matka: vidím těžkosti, které prožíváte, tíživou bolest těchto vašich dnů; krvavé hodiny, které vás čekají při očistě, kterou prožíváte. Vidím také okamžiky, ve kterých jste stísněni malomyslností a beznadějností, poněvadž můj Protivník vám dnes činí úklady zejména pochybnostmi a nedůvěrou. Pohleďte na mé Neposkvrněné Srdce a duch radosti a útěchy vytryskne ve vašem nitru jako prýstícní pramen. Proč pochybujete? Proč jste smutní? Jsem u vás v každém okamžiku; nikdy vás již neopustím. Jsem Matka a závažnost těžkostí, které prožíváte, mě přitahuje do vaší blízkosti. Z mého Srdce vychází paprsek světla: Je to světlo vaší Matky, Panny věrné, které osvětluje vašeho ducha a jemně jej přitahuje k pochopení tajemství Božího slova a k proniknutí do hloubky tajemství evangelia.

Ve vašich srdcích, v mlčení vašich kněžských životů, které jsou mi zasvěceny a mnou obětovány, již začalo vítězství mého Neposkvrněného Srdce. Doprovázím vás svým mateřským požehnáním. Nemějte již žádný strach: jsem stále s vámi!“ (4. července 1986)

Tento duch radosti a útěchy vycházející z Neposkvrněného Srdce Panny Marie, duch nových Letnic, provází všechna duchovní cvičení formou večeřadla. Každý rok přináší také něco osobitého, specifického, co ovlivňují konkrétní události či přednášející, kteří byli pozváni.

Rok 2019 přinesl důležitou událost – volbu nového generálního představeného, když P. Laurent Larrock, kterého znají i mnozí Slováci, protože navštívil Slovensko a na několika místech vedl večeřadla, už nemohl být zvolen na další období z důvodu poslušnosti vůči svému představenému v kongregaci sv. Martina, do které patří. Za jeho nástupce byl zvolený italský kněz Luca Pescatori, který vedl na těchto duchovních cvičeních po několik let liturgické modlitby. Zahrňme našeho nového představeného do svých modliteb: v Collevalenze se po každém sv. růženci společně modlí jeden Zdravas, Maria za generálního představeného a za jednotu v MKH.

Velmi zajímavá byla přednáška kněze, novináře a spisovatele Enzy Gabrieliho. Je postulátorem pro kauzy svatých a byl pozvaný, protože MKH má v procesu blahořečení kněze misionáře a prvního mučedníka MKH P. Nazarena Lanciottiho. Též se připravuje zahájení procesu blahořečení zakladatele Hnutí, Dona Stefana Gobbiho, který vždy tvrdil, že skutečnou zakladatelkou tohoto Hnutí je Panna Maria, on je pouze její nástroj či „udice“. Don Stefano navštívil Slovensko třikrát a jeho život přibližuje životopis Farář celého světa, přeložený i do slovenštiny. (Méně známé je, že Mariánské kněžské hnutí už jednoho blahoslaveného má, a to italského kněze, františkána-minoritu Gabriela Allegru (1907–1976), misionáře v Číně, který přeložil do čínštiny Písmo svaté. Když se mu dostala do rukou Modrá kniha, byl z ní nadšený a přeložil tu část, která v tom čase vyšla. Díky jeho překladu se Hnutí rozšířilo i v komunistické Číně a Hongkongu.)

Přednášející P. Enzo hovořil o podmínkách nutných pro proces blahořečení, k nimž patří především živý zájem mezi věřícími o kandidáta na blahořečení, sběr svědectví a vyslyšení modlitby na jeho přímluvu. Sám pracuje na blahořečení mladé italské mučednice čistoty Arcangely Filipelli-

ové. Přinesl o ní i knížečku, která vyšla v letošním roce. Velmi milým překvapením pro nás Slováky bylo to, že se v ní zmiňuje a jsou uveřejněny fotografie slovenské mučednice, blahoslavené Anky Kolesárové.

Další vzácnou zkušeností byla návštěva albánského kardinála Ernesta Simoniho. Jde o kněze, který sdílel svědectví svého života při návštěvě papeže Františka v Albánii v roce 2014. Po vyslechnutí jeho svědectví byl Svatý otec dojatý k slzám a plakal (není známá jiná veřejná událost, která by ho rozplakala). Přistoupil k němu a chtěl mu, tehdy ještě obyčejnému knězi, políbit ruku, ale on se nenechal, a tak ho vroucně, bratrsky objal. Po návratu do Říma ho jmenoval kardinálem.

Kardinál Simoni je v současnosti jediný kněz, který přežil věznění a nucené práce během komunistické diktatury E. Hodži, který vyhlásil Albánii ústavně za první ateistický stát. Tehdy se komunisté snažili oddělovat kněze od lidu, a když se jim to nedařilo, zabíjeli je. Za jeho vlády ovládli komunisté zemi do takové míry, že jen za pokřizování mohl být věřící člověk zastřelený.

Kardinál Simoni přišel do Collevally v doprovodu kněze, který na úvod ve stručnosti představil jeho život: Don Ernest se stal knězem v roce 1954, sloužil také jako exorcista. V kázáních nabádal lid, aby byl věrný Kristu i za cenu prolítí krve, za cenu života. Proto byl v roce 1963, o vánoční vigílii, zadržen čtyřmi policisty jako úhlavní nepřítel lidu. Tehdy začala jeho osobní kalvárie vězení a nucených prací, která trvala až do roku 1990. Dvakrát byl odsouzený k trestu smrti, avšak nedošlo k jeho vykonání. Po zatčení byl uvězněný ve vlhké díře o velikosti 2x2 metry, kde byli brouci a jiná zvířata. Do cely mu dali štěnici na odposlouchávání a potom k němu poslali osobu, která byla donucená ho zradit, nachytat, provokovat a najít v jeho slovech něco, kvůli čemu by ho komunisti mohli odsoudit na smrt. Byl i psychicky týraný, přesto při všech nátlacích, které na něj činili, odpovídal podle evangelia: „Ježíš učil, že máme milovat nepřátele, odpouštět jim, modlit se za ně, položit za ně i život.“ Dodával: „Já se modlím i za diktátora Hodžu.“ Diktátor, který přes odposlouchávající zařízení tajně poslouchal, co říká, změnil rozsudek smrti na nucené práce. V kronice bylo zaznamenáno, že když mu ukázali zbraně a vyhrožovali, že ho zabijí, on řekl: „Jsem hoden položit život za svého Mistra? Jaká může být větší radost než zemřít za svého Pána?“ Když komunisté viděli, že nátlakem nic nezможou, změnili taktiku. Navrhli mu, že když zapře svou víru, jako vzdělaný muž, který ovládá čtyři jazyky, dostane místo profesora na universitě v Tiraně a nejkrásnější ženu Albánie. On na to odpověděl, že už má ženu, a to nejkrásnější na světě, nejen v Albánii – a tou je svatá církev. Ani tímto způsobem tedy komunisté u něj nepochodili.

Po změně rozsudku smrti na nucené práce ve vězení mu dávali, protože byl kněz, ty nejhorší činnosti: každé ráno musel odklízet výkaly po čtyřech tisících vězňů, potom pracoval v „dole“. Nejkrásnější bylo, že i tam se mu dařilo sloužit mši svatou, s kouskem chleba, který si odložil, a díky hroznu, který mu posílala manželka jistého významného profesora – muslima. Texty mše svaté uměl nazpaměť. Ačkoli jeho spoluvězni mohamedáni nerozuměli tomu, co dělá, dívali se na něho a ronili velké slzy z dojetí. Nic nechápali, jen cítili, že se v rukou dona Ernesta děje něco velkého. Spoluvězně povzbuzoval slovy: „Mějte důvěru, Pán Ježíš je tu s námi.“ Don Ernest se také denně modlil růženec, říkal, že je to nejmocnější modlitba, která satanovi vytrhává miliony duší a posílá je do nebe. Toto nám o něm přiblížil kněz, který ho doprovázel.

Pan kardinál si za svoje kardinálské heslo vybral větu, kterou řekla Panna Maria ve Fatimě: „Moje Neposkvrněné Srdce zvítězí“. A v erbu má kříž, okolo něho řetěz, který je pod ním roztržený jako znamení, že kříž Pána Ježíše láme každé pouto.

Promluva pana kardinála byla prostá, ale mocná, plná Ducha Svatého. Povzbuzoval k velké lásce k Pánu Ježíši přítomnému v Eucharistii: máme si před ním klekat, adorovat a vést lidi, aby si před ním klekali – vždyť před ním se jednou skloní každé koleno. Je to velká milost, že ho máme tak blízko, a přesto bývá opuštěný. Máme milovat každého člověka, i hříšníky, a snažit se je zachránit tím, že je přivedeme k Ježíši. On je spása každého. Lidi zachraňuje modlitba sv. růžence. Ježí-

šovým svědkem je člověk, který má čisté srdce. Také nás povzbuzoval, abychom vedli lidi i mládež k zasvěcení se Ježíšovu Božskému Srdci a hovořili o Božím milosrdenství, neboť je všemohoucí.

Jako člen Hnutí, které patří Nejsvětější Panně, říkal, abychom šířili úctu k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie – žijeme mariánské časy, Panna Maria je naše Matka, přináší pokoj, vede nás k Bohu a chce všechny zachránit. Lidé, kteří milují Pannu Marii, vyzařují nejvíc světla. Máme se modlit denně tři růžence.

Pan kardinál Simoni je svědkem živé, odvážné víry a lásky milující všechny, i nepřátele, kterou neumlčela ani hrozba smrti, ani nejbezcitnější zacházení. Svědkem věrné a mocné Ježíšovy lásky, pravdivosti slov Písma svatého: „*toto je vítězství, které přemohlo svět: naše víra*“ (1 Jan 5,4) a „*v tom všem velkolepě vítězíme prostřednictvím toho, jenž si nás zamiloval*“ (Řím 8,37).

Ani letos nechyběla vzácná návštěva arcibiskupa, osobního přítele a podporovatele Dona Stefana Gobbiho, Mons. Giovanniho d'Ercoleho, který promlouval k účastníkům duchovních cvičení skrze přednášku i během homilie mše svaté.

Výjimečnost letošních duchovních cvičení formou večerádky spočívala především ve volbě nového generálního představeného, a to právě v den, kdy byli v Collevallenze přítomní, kromě dalších biskupů, dvě velké osobnosti církve, kardinál Ernest Simoni a arcibiskup Giovanni d'Ercole. Oba se za něj modlili spolu s dalšími biskupy a kněžími.

Provázejme ho i my často svými modlitbami.

„*Co nového nám letos naše nebeská Matka sdělila?*“ (4. července 1986)

Skrze vzácné návštěvy i promluvu o kauzách svatých a mučednictví nám připomněla to podstatné, o co se také modlíme při zasvěcení: že jsme všichni povoláni ke svatosti a věrnosti Ježíši, a kdyby to bylo nutné, až po mučednictví, k prolití krve: „*Zavazujeme se žít své křesťanské povolání podle tvého přání...*“ Skrze živé svědky nás povzbudila, že i v tomto čase velké zkoušky, mnoha trápení a pronásledování je stále s námi, vede nás po vítězné cestě kříže ke svému Synu Ježíši, Pánu, který zvítězil. Proto „*s plnou důvěrou pozvedáme svoje oči k tobě, Ježíšova a naše milosrdná a mocná Matko a prosíme tě o pomoc při záchraně všech tvých dětí.*“

S. Margita OSF

DON GOBBI – život a dílo

Po smrti Dona Stefana Gobbiho nastala naléhavá potřeba sepsat jeho životopis.

Jeho Hnutí je rozšířené v celém světě, modlí se a konají se večeradla, ale zatímco zbožní se scházejí a modlí se s knihou *Kněží, přemilým synům Panny Marie*, ví se nakonec málo o zakladateli Hnutí. Jaký měl život? Co dělal jako dítě, jaká byla jeho životní cesta? Jak začal mít ony jevy, které přicházejí pod názvem „vnitřní řeč“? Kdo byli jeho přátelé? Jaké těžkosti měl v životě? Nemohli bychom plněji ocenit plod zkušenosti, jakou je zkušenost Hnutí, jestliže poznáme trochu lépe jeho původ a muže vyvoleného pro toto dílo?

Hnutí zadalo zpracovat životopis mladé spisovatelce specializované na životy světců. Ta se s nasazením a nadšením vydala po stopách Dona Stefana, snažila se znovu projít jeho životní cestu.

Z toho vzešel portrét člověka s mimořádnou vírou. Zdá se nemožným, že Bůh vybral tak „malou“, horkokrevnou a pokornou osobu pro tak grandiózní dílo, které se rozšířilo bez nějakého obvyklého prostředku do celého světa.

Je krásné konstatovat, že měl tak veliký úspěch a přitom zůstal skromným. Nehýčkaný a bouřlivě vítaný, bezelstný a upřímný, naježený a bratrsky přátelský, schopný přerušit stará pouta v jedné minutě a založit jiná stejně tak rychle, zvyklý přijímat rány zleva, zprava, ale urputně

věrný Církvi, při absolutní poslušnosti hierarchii. Don Stefano se zdá být někým mimo stanovený řád, kdo je povolán vykonávat poslání, které je absolutně vyšší než jeho schopnosti.

Jeho mimořádnou silou byla neomezená důvěra v Pannu Marii a snad právě toto způsobilo, že se vynořuje jeho prostá akce a dílo, které skrze Nejsvětější Marii mohl vykonat pouze Bůh.

Posláním Dona Stefana je čistý poselství Fatimy a znovu je účinně uvádět ve známost v Církvi. „Časy předpovězené Pannou Marií ve Fatimě jsou tyto,“ tvrdí on rozhodně. A apoštolové těchto časů, kteří mají uvést lidstvo k triumfu Neposkvrněného Srdce předpovězenému ve Fatimě, jsou kněží oddaní Panně Marii, kteří se jí zasvěcují; kněží s růžencem v ruce, s dětským srdcem a s vyzkoušenou vírou. Před zly světa a sebezbožštěním člověka je cestou spásy pro celý svět zasvěcení se Marii a bitva proti silám zla, když ji samotnou máme jako Vojevůdkyni.

Don Gobbi je přesvědčen, že lidstvo této naší generace bude vidět přechod od novopohanství k vítězství Neposkvrněného Srdce, a ukazuje k tomu cestu a duchovní prostředky: být malým, modlitba, obětování se, věrnost papeži.

Nejedná se o věci nevýznamné. Don Gobbi skutečně nepředkládá novou mariánskou zbožnost, ale čte přítomnost jako časy Fatimy, již ohlášené v La Salettě, a příchod velké bitvy.

„Význam“ Dona Gobbiho je celosvětový, planetární. Pouze nějaký blouznivec by si jej býval mohl vymyslet. Ale tisíce kněží ve světě, desítky a desítky biskupů, kardinálů svaté římské Církve mu daly důvěru, oni zhodnotili, uvěřili a přijali toto pozvání. Sám papež Jan Pavel II. při stálém kontaktu s ním střežil bedlivě dílo Mariánského kněžského hnutí a povzbuzoval kněze z Coma, aby houževnatě pokračoval.

1. vydání • Brož., A5, 224 str. + 20 str. barevné obrazové přílohy, 269 Kč